

Mads Vestrup en Stol og satte sig hen ved hendes Seng.

Han havde tidligere ofte tyet til denne stille Aftægtsstue, naar hans Sind var tungt og uroligt. Det var et af de faa Steder, hvor han endnu fandt Forstaaelse af sin enfoldige Tro. De fleste Hjem i Sognet var i hans Øjne smittede af moderne Vantro. Flere af Menigheden havde ligefrem løst Sognebaand til Provst Broberg eller en af de andre Judaspræster i hans Nabolav. Den gammeldags Fromhed, han havde taget i Arv fra sin Moder, havde gjort Mads Vestrup til en dybt ensom Mand.

Den syge Aftægtskone havde altid Biblen eller Salmebogen hos sig i Sengen; men forøvrigt var hun med Liv og Sjæl tilstede overalt paa Gaarden, idet hun havde vænnet sig til at erstatte Synet med Hørelsen. Hun havde i Almindelighed bedre end nogen Anden Rede paa, hvor Redskaberne var at finde og hvem der sidst havde brugt dem. Hun kendte alle Køerne i Stalden paa Brølet alene og vidste paa Dagen, hvornaar hver af dem skulde kælve. En Gang om Aaret, i Højsommertiden, blev hun i sine Dynner baaret udenfor til Havegærdet for at se ud over Agrene og skønne over Høstudsigterne; og siden laa hun bag sit Forhæng og holdt Tal paa Læssene, naar der kørt ind.

»Jørgen er nok taget til Staden,« sagde Mads